

PROJEKT KLUBU RADNICH
NOWOCZESNY KRAKÓW

druk nr 2785

projekt grupy radnych

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA**

z dnia

w sprawie nazwy skweru

KANCELARIA RADY MIASTA KRAKOWA SEKRETARIAT	
wpłynęło dnia:	2022 -06- 08
Nr	pal 11:05
Podpis	P

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 1005, 1079) uchwala się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Skwer Marii Dulębianki - dla obszaru położonego w Dzielnicy VIII Dębniki przy skrzyżowaniu ulic: Monte Cassino i Jana Bułhaka /część działek nr: 514/67, 514/66, obręb 10 jednostka ewidencyjna Podgórze/.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

mpank

Artur Buzek

S. Kłak

wpłynęło
dnia: 2022 -06- 08

Nr

Podpis

poh 11:05
[signature]

Uzasadnienie

Niżej przytaczamy Państwu życiorys Marii Dulębianki, która została odznaczona Krzyżem Niepodległości za pracę w dziele odzyskania niepodległości Polski Zarządzeniem prezydenta RP Ignacego Mościckiego z 19 grudnia 1930 r, zaś Decyzją Rady Miasta Lwowa jedna ulic w tym mieście została nazwana Jej imieniem. W 1935 r. pośmiertnie została odznaczona Odznaką Honorową Polskiego Czerwonego Krzyża I stopnia.

Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja Uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Maria Dulębianka (ur. 21 października 1861 w Krakowie, zm. 7 marca 1919 we Lwowie); polska działaczka społeczna, feministka, malarka, pisarka, publicystka. Pochodziła z rodziny ziemiańskiej. Jej matką była Maria z Wyczółkowskich herbu Ślepowron, a ojcem Henryk Dulęba herbu Alabanda. Do około 1872 roku mieszkała w Krakowie, gdzie ukończyła pensję Maliszewskiej oraz studiowała malarstwo pod kierunkiem Jana Matejki. Nie mogła podjąć studiów w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych, która przyjmowała w szeregi studentów wyłącznie mężczyzn. Odebrała więc studia w Académie Julian w Paryżu pod kierunkiem Carolusa Durana, w latach 1887–1889 studiowała w Wiedniu pod kierunkiem Horowitza. Była również uczennicą Wojciecha Gersona w Warszawie. Po podróży do Włoch i na Krym w 1896 r. na stałe osiedliła się we Lwowie. Tematem wielu jej obrazów były kobiety. Od 1881 r. wystawiała swe prace w Krakowie, Paryżu, Warszawie. Malowała głównie portrety i obrazy rodzajowe. Muzeum Polskie w Rapperswilu posiadało namalowany przez nią portret Marii Konopnickiej. Jej obraz Studium dziewczyny został zakupiony przez Muzeum Narodowe. Otrzymała wyróżnienie mention honorable za obrazy „Na pokucie” i „Sieroca dola”.

Maria Dulębianka była organizatorką pogrzebu Konopnickiej we Lwowie w 1910. Pogrzeb stał się wielką manifestacją patriotyczną społeczności polskiego Lwowa.

Maria Dulębianka była aktywistką pierwszej fali feminizmu. W 1885 roku rozpoczęła walkę o dopuszczenie kobiet do studiowania w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych. W 1897 roku związała się ze środowiskami emancypacyjnymi we Lwowie. Regularnie publikowała w feministycznym "Sterze". Podjęła starania na rzecz utworzenia gimnazjum żeńskiego we Lwowie. W 1899 roku w Zakopanem wygłosiła odczyt pt. „Dlaczego ruch kobiecy rozwija się tak powoli?” W 1902 roku wygłosiła w Krakowie odczyt na temat twórczości artystycznej kobiet, który stał się inspiracją do opublikowanego przez nią w 1903 tekstu „O twórczości kobiet”, wydanego w zbiorze artykułów Głos kobiet w kwestii kobiecej. W 1908 roku chciała kandydować do Sejmu Krajowego we Lwowie przy poparciu Stronnictwa Ludowego i Koła Oświatowego Postępowych Kobiet, jednak odrzucono jej kandydaturę "z przyczyn formalnych", mimo że uzyskała 511 głosów. Założyła wtedy Związek Uprawnienia Kobiet we Lwowie i została jego przewodniczącą. Założyła Wyborczy Komitet Kobiet do Rady Miejskiej we Lwowie (1911 r.) i Komitet Obywatelskiej Pracy Kobiet (1912 r.). W 1913 roku założyła we Lwowie Ligę Mężczyzn dla Obrony Praw Kobiet, do której jako pierwsi przystąpili Witold Lewicki oraz senator Maksymilian Thullie. W roku 1918, po wywalczeniu przez polskie sufrażystki praw

[signature]

MP
[signature]

wyborczych dla kobiet w Polsce, została wybrana Przewodniczącą Zarządu Naczelnego Ligi Kobiet. Była członkinią delegacji kobiet, w imieniu której przemawiała na audiencji u Józefa Piłsudskiego. Publikowała w dwutygodniku „Nowe Słowo” i dzienniku „Kurier Lwowski”. Redagowała dodatek do "Kuriera Lwowskiego" – "Głos Kobiet" (1911–1913). Założyła Klub Uliczników dla dzieci z ulicy. Zakładała ochronki dla dzieci i kuchnie dla biednych. Blisko współpracowała z wiceprezydentem Lwowa - Tadeuszem Rutowskim. Uczestniczyła w obronie Lwowa w listopadzie 1918 r. w trakcie trwającej wojny polsko-ukraińskiej wraz z profesorem Antonim Cieszyńskim organizowała polską służbę sanitarną. Jako radna miejska Lwowa, 26 stycznia 1919 r. wraz z Marią Opieńską i hrabiną Teodozją Dzieduszycką, jako wysłanniczka Czerwonego Krzyża i delegatka Tymczasowego Komitetu Rządowego do zbadania położenia jeńców i internowanych w obozach ukraińskich, aby pomóc internowanym żołnierzom polskim, wyruszyła w niebezpieczną podróż do Stanisławowa, Kołomyi, Czortkowa, Mikuliniec, Tarnopola i Złoczowa. Podróż odbywały konno wśród zasp śnieżnych, w czasie niezwykle ostrych mrozów. Od chorych jeńców polskich zaraziły się tyfusem płamistym. Po powrocie do Lwowa witano je entuzjastycznie. Maria Dulębianka zmarła na tyfus 7 marca 1919 r., a Teodozja Dzieduszycka następnego dnia. Pogrzeb Dulębianki był jedną z największych manifestacji żałobnych we Lwowie. Wzięło w nim udział wiele kobiet, w tym samotnych matek i dzieci ulicy, jej współpracownicy, przedstawiciele władz miasta, wielu Polaków i Ukraińców. Zarządzeniem prezydenta RP Ignacego Mościckiego z 19 grudnia 1930 r. została odznaczona Krzyżem Niepodległości za pracę w dziele odzyskania niepodległości. Decyzją Rady Miasta Lwowa przed 1934 r. jedna ulic w tym mieście została nazwana imieniem Marii Dulębianki. W 1935 r. pośmiertnie została odznaczona Odznaką Honorową Polskiego Czerwonego Krzyża I stopnia. (Źyciorys opracowano na podstawie Wikipedia 23.05.2022 r.)

MPK
AN Busz
Słan